

del per a demostrar la vida popular consuetudinària de la pagesia.

Si un dia en aparèixer la sardana llarga s'ha eclipsat la curta, juntament amb els ballets ja anomenats, no podem consentir que restin en oblit els que foren pares de la nostra dansa actual, com diu Aureli Campmany, ja que l'engendraren.

Si com sembla és l'Empordà el breçol de la Sardana i aquí en nostre terreny s'ha esdevingut el seu reliquiari en tot temps, ¿podrà haver-hi un sol empordanès que no estimi la seva dansa, tan honesta, noble i fins podríem dir-ne religiosa, ja que en el seu origen ho fou de religiosa? ¿Com pot ésser que un jove empordanès que no hagi après el seu ritme no l'aprengui? ¿A qui pot esdevenir-li indiferent el refilar de la tenora si per les seves venes s'hi mou la sang roja i fresca d'un pare que l'ha ballada? Si algun n'hi ha que no l'estimi la nostra dansa que marxi de la terra i si després d'anys del seu exili no es commou en oir en terres estrangeres la nostra dansa, serà que no és empordanès, perquè la sang no es torna aigua.

Si fins els que no la viuen la nostra dansa l'estimen i la veneren, ja per la forma de ballar-la com per la típica sonoritat dels instruments, omplenant-la d'elogis, ¿perquè pot haver-hi empordanesos que la descuidin i passin indiferents per la plaça quan la ballen sense que els seus ulls espurnegin vida? Ara mateix em trobo davant del retrat del malaurat músic francès i amant de Catalunya En Deodat baró de Séverac, que així elogïa la nostra dansa: La tenora tradueix musicalment l'ànima del país. Si tan l'estimen i honoren els estrangers, ¿per què els de la pàtria l'obliden?

El temps de decadència de nostra raça em temo sigui arribat, retornant a un primitivisme eixorc, com ho demostra l'empenta que ha pres el ball modern amb música de Jazz, que si la música és estrident i dolenta ho és més encara el gest provocatiu i descarat dels que la ballen, que si al principi sols era en cabarets, ara s'és dut fins en les nostres cases. Es diu bon ballador el que marca molt bé un Fox o una Rumba, un Charleston o un Tango a voltes importats d'un lloc de cafres o d'un país d'antropòfags i es descuida tristament la nostra dansa, tan gran, tan noble, que estén d'un cap a l'altre cap d'una gran plaça la grandesa del seu art i el ritme del seu aire melodiós tendre i acaronador com són les carícies d'una mare. - CANILLE.